

ל:

עין משפט
גו מצוה

המביא פרק רביעי ביצה

מסורת הש"ס

עד מוצאי י"ג האחרון, עד שיתחיל יום החול ול"ח המיתה י"ט
שמתי מוקצה הוא משום דהוי ספק שציעי וגם כיום תשיעי
שם מוקצה עליו הואיל והתקלף לבין השמשות חתקלף נמי לכולי
יומא ושפיר אמרין מוקצה מחמת יום שעבר במוקצה מחמת מצוה

מן הסופה. כגון כפסא או בעלרת
מיתני' אין נוטלין עלים
ויושב כסוכה כנגה או כפרס
הסמך לה. השמא משמע אם
ליטול מהם ובגמרא פריך הא

מתני' אין נוטלין עצים מן הסוכה אלא
מן הסמך לה: **גמ'** מאי שנא מן הסוכה דלא
דקא סתר אהלא מן הסמך לה נמי קא סתר
אהלא אמר רב יהודה אמר שמואל יבא
סמך אמר רב לרפנות רב מנשיא אמר אפילו
תימא בשאין סמך לרפנות כי תניא ההיא
באסוריייתא (א) תניא ר' חייא בר יוסף
קמיה דר' יוחנן אין נוטלין עצים מן הסוכה
אלא מן הסמך לה ור' שמעון מתיר ושיון
בסוכת החג כהג שאסורה ואם התנה עליה
הכל לפי תנאו ורבי שמעון מתיר והא קא
סתר אהלא אמר רב נחמן בר יצחק הכא
כסוכה נופלת עסקינן ור' שמעון לטעמיה
דלית ליה מוקצה דתניא (ב) ומותר השמן
שברו ושבעקרה אסור ורבי שמעון מתיר מי
דמי התם אדם יושב ומצפה אימתי תפול סוכתו
הכא אדם יושב ומצפה אימתי תפול סוכתו
אמר רב נחמן בר יצחק הכא כסוכה רעועה
עסקינן דמתאמול דעתיה עלויה: ושיון בסוכת
לפי תנאו: ומי מהני בה תנאי (ג) והאמר רב
ששת משום ר' עקיבא המנין לעצי סוכה
שאסורין כל שבעה שנאמר יחג הסוכות
שבעת ימים לה' ותניא ר' יהודה בן בתירא
אומר מנין שבשם שחל שם שמים על
החגיגה כך חל שם שמים על הסוכה ת"ל
חג הסוכות שבעת ימים לה' מה חג לה' אף
סוכה לה' (א) אמר רב מנשיא (ב) בריה דרבא
סיפא אתאן לסוכה דעלמא אבל סוכה דמצוה
לא מהני בה תנאה וסוכה דמצוה לא (ד) והתניא
סככה כהלכתה ועטרה בקרמים ובסדינין
המצויירין ותלה בה אגוים שקדים אפרסקים
ורמונים ופרכלי ענבים יינות שמינים וסלתות
ועטרות ופרכלים אסור להסתפק מהן עד
מוצאי יום טוב האחרון של חג ואם התנה
עליהם הכל לפי תנאו אב"י ורבא דאמרי
תרוייהו יבאומר איני בודל מהם כל בין
השמשות דלא חלה קדושה עלייהו אבל
עצי סוכה דחלה קדושה עלייהו אתקצאי
לשבעה ומאי שנא מזה דאתמר "הפריש
שבעה אתרוגים לשבעת הימים אמר רב כל
אחת ואחת יוצא בה ואוכלה לאלתר ורב אסי
אמר ככל אחת יוצא בה ואוכלה למחר התם
"דמפסח לילות מוציא כל חד וחד יומא מצוה
באפי נפשיה הוא הכא רלא מפסקו לילות
מימים כולוה יומי כחדא יומא אריכתא דמי:
מתני'

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל
לאמר בחמשה עשר יום
לחודש השביעי הזה חג
השחרות שבועת ימים
לקחו: ויקרא בני לד

הנהגות הב"ח

(א) נבי תני ר' חילא בר
יקב: (ב) דם אחר דב
מנשא אמר שמואל סיפא
אחין כלי אכל תפוחים:
(ג) ריש דיהי אכל וכו' וכן
בשבת משמע דקאמר
האיל:

הנהגות הגר"א

(א) נבי דף סוכה לה' ולא
התנאה סי' כ"ל וסכמתי
מוקצת כנגמלי וי"ג
הרי"ף ל"ג לה: (ב) דם
ד"ה אפי' אבל ע"י כ"ג
י"ג אכל הרי"ף פ"ס
דסתפקא דלא אנה ק"ל
אסותא הת דאמר איני
טול ימ"ש אבל ע"י סוכה
דחילא קדושה שאלא
איני טול וע"י תופ' ד"ה
אמר ויבר' (וכתלמתי
ומהש"ס):

לעני רש"י

קרוייירין (קרוייירין)
מורה אביריין
[אביריין] דים
דקרוייירין דבגמרא
בבבבב:

מיוס רש"י

אין נוטלין עצים מן
הסוכה. כפסא ובעלרת
מסוכה הנשיא ללא ופילו
משום מוקצה
דליקתקלף מחמת סוכת
אלא כיוצא מן הסמך
הסמך לה. אם סמך
כניטה ע"פ אלא דפינה
ליכא אסור מוקצה,
דדמייהו עילייהו מתאמול
למסקלניכו למחר דלא
סתר כ"ה אהלא (ג) וכן
ה"ה. ור' שמעון מתיר.
אם נפלה דלית ליה מוקצה
(ד) ורש"י בסוכה התם
בבב. שיהיה למנוחה
דמלתא כל שבעה יום.
שכשם שחל שם שמים
על החגיגה. שלמי מנייה
שם שמים חל עליהם
לאוסרן עד לאחר הקצרת
אמרוין. דמי כ"ה נהר ה'י
משלתינן גבוה סעבר הטעל
פרס (סוכה ג.) מה חג
לה' מנייה (שם). סככה
כהלכתה. (סוכה ג.)
ה"ה. ועטרה בקרמים.
פליחה כיוצא בל כעיס
מוקצה אביריין (שם כג.)
עטרה אורג (סוכה ג.)
ובסדינין המצויירין.
שחרתן טולט כגון מוקצה
רוק או מעטע מוקצה

כגון הכא צעני סוכה אכל נהגו
העולם כשחל תשיעי של חג בע"ש
שלין ומתפקין בלג כשנת שהוא
עשירי ומאי טעמא אי משום סמירת
אהל לא שייך צפירות ולי משום
דלתקלף בין השמשות דתשיעי מרי
מגו כה"ג לא אמרין דתשיעי נמי
לא נאסר אלא מטעם מגו וי"ל
דהיינו טעמא משום הכנה דהואיל
ובע"ש היה אסור שהוא תשיעי והוא
י"ט אם היה נאכל כשנת היה מנין
יעט לשבת והוי קעין טול כיון שנת
עשה ראיות שלו ולא נא כ"י"ט ומה
הטעם יש נזהרין כשחל שמחת תורה
אחר השבת מלאכול האתרוג באותו
יום דהואיל ובשבת היה אסור שהוא
שמיני ועוד כי היה רצוי לברך בו
אם אחי אליהו ואמר דעברו לאלול
א"כ אם היה אוכל אותו בשמחת
התורה כדאמרן הוי שבת מוכן ל"ט:
אמר רב מנשיא בריה דרבא
סיפא אתאן אסותא דעלמא
דב"י. מלי נמי למפקך דלמתי דס"ל
דהוי מוקצה מחמת אסור לא אסכתא
דמהני ביה תנאה אלא דלינו מושש
למפקך משום דלינו נאסר דמקצתא
אלא האמת: **אבל** עצי
סוכה דחלה קדושה עלייהו אתקצאי
אשבעיה וקשה דמשמע הכא דמה
שעני סוכה אסורין היינו מטעם
מוקצה וכן (א) משמע כשנת דף מה.
וקשה. הואיל והוא (ב) למנוחו הוקצה
לאיסורו ועליל קאמר מה חג לה' אף
סוכה לה' אלא דאסורין מדאורייתא
ומיך ר"ת דמה שאמר מה חג לה' לנס
בין סוכה לנס היינו לפי שיעור סוכה
כגון צ' דפנות ושליש אפי' טפח
אכל אי עבדי דפנות שלמות יותר
השיעור סוכה לא נפיק מקרא ועל
עיקר קאמר שאסור מטעם מוקצה
וי"י פירש דהוא לא זמן שהסוכה
נעמידה שייך בה מה חג לה' אף סוכה
מה שעני סוכה אסורין מקרא דלעיל
מה שאינו כסוכה נעמידה אכל
כשנפלו מותרין אלא נקט האמת
כל אחת ואחת יוצא בה ואוכלה
א"א"ר. לאו דוקא אסור כל
דהא אתרוג של יום ראשון אסור כל
היום עד למחר ולא פליג רב ורב
אפי' אלא כשאר ימים:
מן

סקרין גליקס' (שם). אפרסקים. פירק"ק גלע"ו (שבת מה.) יינות שמינים. מתנין כנסות של וסוכה לני' וסוכה י.
הכל לפי תנאו. ויבן דלמח איני טול מהם כל בין השמשות של יום טוב הראשון דלא חל קדושה עלייהו. ומתא לאריח
לא מתא כ"ה סוכה י' ובע"ש שבת כב ..

סוכה כהלכתה ועטרה בקרמים
ורמונים ופרכלי ענבים יינות שמינים וסלתות
ועטרות ופרכלים אסור להסתפק מהן עד
מוצאי יום טוב האחרון של חג ואם התנה
עליהם הכל לפי תנאו אב"י ורבא דאמרי
תרוייהו יבאומר איני בודל מהם כל בין
השמשות דלא חלה קדושה עלייהו אתקצאי
לשבעה ומאי שנא מזה דאתמר "הפריש
שבעה אתרוגים לשבעת הימים אמר רב כל
אחת ואחת יוצא בה ואוכלה לאלתר ורב אסי
אמר ככל אחת יוצא בה ואוכלה למחר התם
"דמפסח לילות מוציא כל חד וחד יומא מצוה
באפי נפשיה הוא הכא רלא מפסקו לילות
מימים כולוה יומי כחדא יומא אריכתא דמי:
מתני'

א"כ אם היה אוכל אותו בשמחת התורה כדאמרן הוי שבת מוכן ל"ט:
אמר רב מנשיא בריה דרבא סיפא אתאן אסותא דעלמא דב"י. מלי נמי למפקך דלמתי דס"ל
דהוי מוקצה מחמת אסור לא אסכתא דמהני ביה תנאה אלא דלינו מושש למפקך משום דלינו נאסר דמקצתא
אלא האמת: אבל עצי סוכה דחלה קדושה עלייהו אתקצאי אשבעיה וקשה דמשמע הכא דמה שעני סוכה אסורין היינו מטעם מוקצה וכן (א) משמע כשנת דף מה. וקשה. הואיל והוא (ב) למנוחו הוקצה לאיסורו ועליל קאמר מה חג לה' אף סוכה לה' אלא דאסורין מדאורייתא ומיך ר"ת דמה שאמר מה חג לה' לנס בין סוכה לנס היינו לפי שיעור סוכה כגון צ' דפנות ושליש אפי' טפח אכל אי עבדי דפנות שלמות יותר השיעור סוכה לא נפיק מקרא ועל עיקר קאמר שאסור מטעם מוקצה וי"י פירש דהוא לא זמן שהסוכה נעמידה שייך בה מה חג לה' אף סוכה מה שעני סוכה אסורין מקרא דלעיל מה שאינו כסוכה נעמידה אכל כשנפלו מותרין אלא נקט האמת כל אחת ואחת יוצא בה ואוכלה א"א"ר. לאו דוקא אסור כל דהא אתרוג של יום ראשון אסור כל היום עד למחר ולא פליג רב ורב אפי' אלא כשאר ימים: מן

